

Odprava spola

Ta knjiga v prvi vrsti govori o tistem vidiku »transspolne« agende, ki zadeva moške, ki trdijo, da so ženske. Ni torej vpogled v tisti vidik »transspolne« agende, ki zadeva ženske, ki trdijo, da so moški, prav tako ne tako imenovanih »povratnikov« (*»detransitioners«*, pripadnikov obeh spolov, ki so se podvrgli hormonskemu in/ali kirurškemu »prehajanju« in se nato obrnili nazaj), razlik v spolnem razvoju (o teh se običajno govori kot o pojavu »intersex«), »trans vdov« (žensk, katerih soprogi »prehajajo« v zrelih letih in navadno zapustijo ženo in otroke) ali presunljivega pojava medicinskega »prehajanja« otrok. Vse to so izjemno pomembne teme, ki kličejo po ločeni obravnavi. Abigail Shrier se je dotaknila težke problematike medicinskega »prehajanja« najstnic v svoji knjigi *Irreversible damage: The transgender craze seducing our daughters* (Regnery Publishing, 2020).

To tudi ni knjiga o relativno novem pojavu posameznikov, ki trdijo, da so »nebinarni«. »Nebinarnost« omenjam zato, ker se ta vidik debate odigrava v družbi in se mu tako ni mogoče izogniti. Aprila 2016 je igralka in pevka Amandla Stenberg izjavila, da »se identificira kot nebinarna«, isto je nato leta 2019 storil igralec Sam Smith. Novembra 2019 je to naredila igralka Brigitte Lundy-Paine, čemur je sledil niz dodatnih »razkritij nebinarnosti«, vse do Ellen/Elliot Page leta 2020. Zdi se, da te znane osebnosti trdijo, da niso ne moški ne ženske. Bralci, ki se jim zdi, da je to nesmiselna trditev, imajo prav. Vsi ljudje privzamemo nekatere značilnosti in osebnostne lastnosti, ki se jih običajno povezuje ali z moškostjo ali ženskostjo. Vendar to ne spremeni človekovega spola. Vsa človeška bitja, sesalci nasploh, so moškega ali ženskega spola. Čisto vsak izmed nas.

Edina dodatna smiselna stvar, ki jo zaenkrat lahko rečemo o fenomenu posameznikov, ki »se identificirajo kot nebinarni«, je, da moški in ženska nista identiteti, obravnavati ju, kot da sta, je netočno. To sta biološki kategoriji spola, ki sta značilni za pet od sedmih vrst življenja. Trditev, da je ženska kategorija identitete, je poleg tega žaljiva za feministke, ki so se desetletja borile za zaščito pravic žensk in deklic. »Ženska« ni kategorija, s katero ali iz katere bi se lahko »identificiral« kdorkoli.

Veliko ljudi, predvsem konservativno usmerjeni, radi trdijo, da smo feministke odgovorne za odpravo spola in nas obtožujejo, da zagovarjamo idejo, da so moški in ženske identični, kar nikakor ne drži. Feministke so se desetletja borile proti konceptu družbenega spola. Nobena feministka, za katero vem, ni nikdar rekla, da ženske ne obstajajo kot koherentna biološka in legalna kategorija. Drži prav nasprotno: feministke presneto dobro vemo, kaj kategorija »ženska« pomeni. Končni cilj feminizma je osvoboditev žensk in deklic iz kletk, v katere so nas vtaknili. Da kategorija »ženske in deklice« ne obstaja – to je ravno osrednja trditev industrije spolne identitete, ne pa feministk.

Številni bralci utegnejo tu pomisliti: »V redu, ampak moj otrok (sestra, brat, nečakinja, nečak, sestrična, prijateljica itd.) je transspolen. Kaj naj storim? Ali naj ignoriram njeno/njegovo identiteto?« To je moj odgovor: Vaš otrok, sestra, brat, nečakinja, nečak, sestrična, prijatelj – kdor koli – je biološko še vedno moški ali ženska, četudi privzame tako imenovano »transspolno« identiteto. To je tisto, kar šteje. To je resnica v svojem oprijemljivem, objektivnem smislu. Ta oseba lahko privzame subjektivno »spolno identiteto«, če to hoče, vendar ni ta identiteta nič bolj resnična, kot če bi vi ali jaz ali kdorkoli zase rekel, da se identificira kot drevo ali stol.

Zavedam se, da so to težke zadeve, o katerih se težko pogovarjamo. Zavedam se, da je med nami dosti takih, katerih ljubljene osebe so se zapletle v to zablodo – da namreč obstaja koherentna kategorija ljudi, ki se jim reče »transspolni«. Tudi v mojem življenju so ljudje, ki so mi dragi, in so se ujeli v ta kulturni trend. Veliko ljudi je v stiski, ker so močno zmedeni glede tega, ali so »zares«

drugega spola. Veliko jih sklene, da so dejansko nasprotnega spola, in se podvržejo številnim operacijam in jemljejo vsakovrstne hormone, da bi upravičili to fantazijo. Vztrajajo, da se mora celotna družba obnašati, kot da je to nekaj povsem normalnega.

Če mene vprašate, je najboljša, kar lahko naredite za te ljudi, to, da jim poveste resnico. Pomagajte svojim otrokom, sestram, bratom, nečakinjam, nečakom, sestričnam in prijateljem, da se vzljubijo in sprejmejo kot to, kar v resnici so: deklice, dečki, ženske, moški. Vse drugo je laž. Večkrat mi kdo reče, da bi morala biti »prijazna in sočutna« ter pustiti ljudem, da »živijo, kakor najbolje vedo« in kakor izberejo. Dobro; ampak še vedno ne mislim, da utrjevanje človekove zablode šteje za prijaznost.

V tem oziru govorim iz lastne izkušnje, kot se reče. Ko sem bila stara osemnajst let in sem začela s študijem na kolidžu, sem zapadla v anoreksijo. Odhod na študij je bil zame težak izziv. Iz malega kraja v jugovzhodnem Ohiu sem odšla na zelo priznano zasebno šolo na vzhodni obali, znašla sem se z mnogimi mladimi, ki so prišli iz zasebnih srednjih šol. Tako v družbenem kot akademskem smislu sem bila izven svoje lige. Moji osemnajstletni možgani so se odločili, da lahko stvari vzamem v svoje roke, če se lotim kar najbolj intenzivnega študiranja in stradanja. Prepričala sem se, da sem predebela, čeprav nisem bila. Danes se mi zdi ta moja strategija nesmiselna, ampak takrat pa ni bilo tako.

Na srečo me moji starši niso podpirali v moji zablodi, kar se tiče teže. Prepričali so me, da sem poiskala ustrezno pomoč. Niso me spodbujali, naj jemljem umetne substance ali grem na operacijo, kar bi me utrdilo v moji zablodi glede mojega telesa. Če bi me, to ne bi bila prijaznost. Namesto tega so moji starši naredili nekaj resnično prijaznega in najbolj sočutnega, kar so mogli, in mi pomagali preiti mojo zablodo. To je tisto, kar mora narediti družba za posameznike, ki so resnično zmedeni glede svojega biološkega spola in/ali »spolne identitete«, karkoli jim že to pomeni.

Namen te knjige je, da vsako od teh tem podrobno pregledamo. Pogledali bomo, kaj pomeni koncept ženskosti, kaj pomeni odprava spola v pravu, kakšne so posledice tega za nas vse in zlasti za ženske in deklice, dotaknili se bomo tega, kako težko se je pogovarjati o teh temah, ter industrije, ki poganja odpravo spola. Nazadnje bomo govorili še o tem, kaj lahko storimo, da ustavimo kolesje.

Leta 2014 mi je prijateljica oprla oči v zvezi s problemi, ki jih »transspolna« agenda prinaša za ženske in deklice, kar zadeva naše pravice, zasebnost in varnost. Rekla mi je, da je »transspolnost« uperjena proti feminizmu, ker je »najbolj skrajna penetracija moških v naša telesa«, kot se je izrazila. Na tej poti sem srečala številne starše, katerih otroci, mladoletni ali mladi odrasli, so v stiski glede svojega spola ali njegove prezentacije. Zdi se, da mnogi teh otrok verjamejo, da so se »rodili v napačnem telesu« in da so dejansko nasprotnega spola. Nekateri pa preprosto želijo uiti svojemu biološkemu spolu in najti nekaj drugega.

Dandanes se ta pojav rado prikazuje kot nekaj povsem zdravega in normalnega, vendar ni. Starši s »transspolnimi« otroki, ki sem jih srečala, so v hudi stiski. Industrija spolne identitete daje njihovim otrokom droge, ki jih bodo sterilizirale in jih morda pokopale. Usmerja jih na pot operacij, ki jih bodo pohabile in uničile njihove zdrave telesne organe. Večina teh staršev o tem ne more odkrito govoriti, ker jih resno skrbi za njihov odnos s svojimi otroki in otrokova zasebnost. Tako sedijo in čakajo ter upajo, medtem ko se uničujejo življenja in telesa njihovih otrok. Ta knjiga je napisana zanje.

- Odlomek iz knjige *Odprava spola. Kako »transspolna« agenda škoduje ženskam in deklicam* **Kare Dansky**. <https://www.karadansky.com/abolition-of-sex>